

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

KOPPELBAZEN

komedie in zeven scènes

1880
door

Nine van Haute

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3162

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *KOPPELBAZEN* op te voeren moet de naam van auteur *NINE VAN HAUTE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/220/017
ISBN 978-90-385-12341

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Nine van Haute
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren)

FIEN, moeder van Sofie

SOFIE, dochter

PAUL, vader van Bart

BART, zoon

JOERI, vriend van Bart

NICOLE, buurvrouw van Fien

Scène 1

(Fien staat te hyperventileren in een plastic zakje. De telefoon rinkelt. Fien gebaart, de telefoon, even te wachten)

FIEN : Eventjes geduld, ge ziet toch dat ik bezig ben.. *(breekt hyperventileren moeizaam af. Naar de telefoon, spreekt nog moeilijk)* Hallo! Och Nicole, gij zijt het maar. Ik dacht dat hij het was... om de afspraak af te bellen. Waarom stoort gij me eigenlijk. Ge weet toch... Wat, komen? Ik wil niet dat ge komt... Om mij te assisteren? Ik kan mijn boontjes zelf wel doppen... Wat?... Ja, ik was aan het hyperventileren. Een klein beetje maar. Ge weet als ik nerveus ben... Maar nee, ik heb geen hulp nodig. Brand liever een bougie...Wat? Alleen maar theelichtjes in huis? Wat hebben we nu aan theelichtjes? We hebben nu een bougie nodig hoger dan de Eiffeltoren. Ge weet toch, het is erop of eronder deze keer! Als de bel gaat, leg ik in, oké? Ik zal rap zien welk vlees ik in de kuip heb. En ge weet het, als hij een oorbel in zijn oor heeft, dan vliegt hij en met zeep aan zijn gat. Dan zal onze date rap afgebiljart zijn.

(bel)

Oh, ze bellen. Saluut hé. Ja ja, ik bel u wel als hij terug weg is. En duimen hé. *(legt in)* Terug bellen, dat ziet ge van hier. Er zijn toch van die mensen die altijd hun neus in andermans zaken moeten steken. Daar krijg ik nu de bobbel van. *(hyperventileren)*

(bel)

Oeioeikes toch, daar is hij. Rustig blijven, kalm, langzaam ademen, langzaam in... uit... in... uit... rustig maar... *(bouwt het hyperventileren af en naar de parlofoon)* Hallo? Ja, kom maar naar boven. Op 't vierde nr. 6. *(hangt parlofoon op)* Potverdekke, nu vergeet ik nog te vragen wie het is. *(snel)*

plastiek zakje weg) Ik moet kalm blijven, waarschijnlijk is hij nog veel zenuwachtiger dan ik. (*zet ondertussen de deur op een kier.*)

(Er wordt zachtjes geklopt)

Kom binnen.

(Paul komt op)

Sorry, maar ik denk dat gij abuis zijt, meneer. Ik had iemand anders verwacht.

PAUL : Ik ook.

FIEN : Dat zal wel! Zijt gij...?

PAUL : Stalmans.

FIEN : Pak dan maar een halve draai links en bol het af voor ik de politie bel! Viezerik!

PAUL : Pardon?

FIEN : 't Zal nog niet!

PAUL : Ik denk dat we dit eens eerst moeten uitpraten.

FIEN : Uitpraten? Er valt niets meer te zeggen. Ik vind het heel smerig van u. Nicole heeft mij er nog zo voor gewaarschuwd.

PAUL : Nicole?

FIEN : Mijn buurvrouw.

PAUL : En waarvoor heeft Nicole u gewaarschuwd?

FIEN : Voor valseriken zoals gij!

PAUL : Valseriken?

FIEN : Awel ja, met dat chatten en zo. Nicole zei nog dat de persoon die ge aan de lijn hebt heel dikwijls een valserik is. Ik wou dat natuurlijk niet geloven, maar ze heeft voor een keer eens gelijk!

PAUL : Inderdaad, ik dacht dat ik een jong meisje online had.

FIEN : En dat valt dik tegen hé?

PAUL : Heeft Nicole ook gezegd dat het soms gebeurt dat er twee valseriken elkaar voor het zotteke houden?

FIEN : Daar moet ik nu van kotsen, de oude bok heeft goesting in een groen blaadje.

Zie dat daar staan, daar heeft hij zijn plastron voor aan gedaan. Zal ik eens wat zeggen. Ge vangt bot mateke, het jong blaadje dat hier woont, wilt alleen maar smelten op de tong van een jonge bok! En nu buiten.

PAUL : Ik heb meer de indruk dat het hier gaat om een oude vrijster op zoek naar een jonge Adonis?

FIEN : De brutaliteit! Stijf in den eik maar een klein beetje beleefdheid kent meneer niet.

PAUL : Waar ben ik terechtgekomen?

FIEN : Bij heel deftige mensen. Ik zou u moeten aangeven bij de politie.

PAUL : Waarom?

FIEN : Nu nog schoner! Omdat gij via het chatten jonge meisjes misleidt, afspraakjes versiert en ik mag er niet aan denken wat gij nog allemaal van plan zijt... gewoon walgelijk.

PAUL : En gij?

FIEN : Ik?

PAUL : Wat gij doet is juist hetzelfde.

FIEN : Wat ik doe? Ik, ik ben een bezorgde moeder die niet wil dat haar dochter in de handen van zo een smeerlap als gij terechtkomt.

PAUL : Uw dochter?

FIEN : Ons Sofie, ja. Ik vind het heel slim van mij dat ik eerst eens wou zien wie er op haar chatten afkwam. *(opbouwen van hyperventileren)*

PAUL : En is uw dochter daarmee akkoord?

FIEN : Ons Sofie weet daar niets vanaf.

PAUL : Wat?

FIEN : Niks... van dat chatten ook niet. Ik heb gechat om te zien of de kerel aan de andere kant wel deugd. En die deugt dus niet! Wilt gij nu opdonderen, alstublieft? *(begint te hyperventileren in een zakje)*

PAUL : Kalm maar, ge begint helemaal te hyperventileren. Wees maar rustig. Ik begin het stilletjesaan door te hebben. Ge moet u echt niet druk maken. Ik zal het u allemaal uitleggen. Rustig maar. 't Is eerder een grap, een grappige grap!

FIEN : *(nog moeilijk)* Een grappige grap! Ik sta hier bijna te stikken en gij noemt dat een grappige grap!

PAUL : Rustig maar.

FIEN : Als ge niet onmiddellijk weggaat, dan val ik subiet dood aan een overdosis zuurstof.

PAUL : Rustig. Geloof me, ge zult er nog kunnen om lachen.

FIEN : (*stilaan afbouwen*) Ook de plezantste thuis.

PAUL : Ziet ge wel, het gaat al beter hé? Rustig maar.

FIEN : Ik krijg altijd zo'n aanval als ik over mijn toeren geraak.

PAUL : Ge moet u niet zenuwachtig maken. 't Is echt niet nodig. Het is één groot misverstand.

FIEN : Een misverstand?

PAUL : Ik zal het proberen uit te leggen. Ik veronderstel dat gij gechat hebt om een lief voor uw dochter te vinden. Ge wilde hem eerst een keertje onder de loep nemen om te weten of hij wel de geschikte jongen is.

FIEN : Zoiets ja.

PAUL : Luister, ik heb juist hetzelfde gedaan. Ik heb gechat om met een meisje, voor mijn zoon wel te verstaan, in contact te komen. Ik wou ook eerst kennismaken met dat meisje, haar eerst leren kennen...

FIEN : ...en goedkeuren?

PAUL : Of in het slechtste geval afkeuren. Ge moest eens weten wat er allemaal rondloopt.

FIEN : Moet ge mij niet vertellen. Dus als ik het goed begrijp hebben wij heel de tijd met elkaar gechat?

PAUL : Zonder dat onze kinderen daar iets vanaf wisten?

FIEN : Met dezelfde bedoelingen.

PAUL : Om ze te beschermen.

FIEN : Zijn wij niet fantastisch?

PAUL : Daar zijn gewoon geen woorden voor.

FIEN : Is dat een pak van mijn hart. Kom, doe uwe frak uit en ga zitten.

PAUL : Zullen we eerst een nieuwe start nemen? Ik ben Paul.

FIEN : Fien. Ga zitten. Ik haal iets om te drinken.

PAUL : Hoeft niet.

FIEN : Tutut. Ik denk dat we wel wat te vertellen hebben. Ik had cola klaar staan, ik zal

maar rap een koffietje maken zeker? Bier heb ik niet in huis.

PAUL : Ik drink nooit bier.

FIEN : Nooit?

PAUL : Bijna nooit, alleen als ik schilder durf ik al eens een Jupilerke drinken.

FIEN : Fantastisch! ... Maar ge zijt toch toevallig geen beroepsschilder?

PAUL : Bloemist.

FIEN : Bloemist?

PAUL : Ik heb een bloemenzaak in de Geelvinkstraat. De nieuwe verkaveling, weet ge.

FIEN : Ik strijk, voor 17 gezinnen. Voor mij was dat een werk dat ik thuis kon doen toen ons Sofieke klein was. Ik kon mijn uren zelf kiezen. Zolang ons Sofie studeert hou ik het nog vol.

PAUL : Sofie... ze studeert boekhouding?

FIEN : Hoe weet gij dat?

PAUL : Ge hebt het me toch zelf geschreven?

FIEN : Och ja, wat een belachelijke vraag.

PAUL : Ik wil u echt niet beledigen, maar ik vond het heel raar dat Sofie zoveel taalfouten schreef.

FIEN : Taalfouten? Ja, Als ik een kaartje of een brief schrijf, dan laat ik dat gewoonlijk door ons Sofie nazien voor ik het verstuur. Maar nu kon ik het haar toch niet laten lezen. Ze zou een slot op haar computer leggen.

PAUL : Foutjes schrijven is op zich niet zo erg, maar een meisje dat hogere studies doet en bijvoorbeeld "lawijt" schrijft in plaats van lawaai, en dat soort dingen, kon ik toch niet goed plaatsen.

FIEN : Kunt gij zonder fouten schrijven?

PAUL : Dat valt best mee. Woensdag- en vrijdagavond ga ik altijd naar de scrabbleclub. Dat helpt. Het zou ook iets voor u zijn. Daar leert ge woorden spellen en ge leert er ook nieuwe woorden bij. Het is een denksport, heel goed voor mensen van onze leeftijd. Er is ook een afdeling "kruiswoordraadsels"

FIEN : Goed voor onze mayonaise bedoelt ge?

PAUL : Ja, goede hersengymnastiek.

FIEN : Mag ik eens iets vragen? Waarom koos gij ons Sofie uit?

PAUL : Wel euh, ze lijkt me een welopgevoed meisje.

FIEN : Dank u.

PAUL : Ze studeert, haar hobby is toneel, dat vind ik wel fijn. En nu ik weet dat ze zonder fouten kan schrijven, stijgt ze nog meer in mijn achting.

FIEN : Ja?

PAUL : En ze haat jongens met een oorbel?

FIEN : Ze heeft er een bloedhekel aan. Uw zoon, hij heeft toch geen oorbel in zijn oor?

PAUL : Bijlange niet... een in zijn neus.

FIEN : Wat!

PAUL : Grapje.

FIEN : Ik ben niet gediend met dit soort grapjes.

PAUL : Nee, geen oorbel voor mijn zoon. Hij is geen janetje hoor.

FIEN : Liefst niet, maar nu over een janetje gesproken. Juist omdat ons Sofie nooit naar de jongens keek, dacht ik bij mijn eigen: "Ze zal toch niet anders zijn?" Ge weet toch wat ik bedoel?

PAUL : Ja ja.

FIEN : Een paar maanden geleden heb ik haar er eens over aangepakt. Ik riep ze bij mij en zei: "Sofie, gij kijkt nooit naar de jongens, kijkt gij naar de meisjes misschien?" Ons Sofie werd zo bleek als een lijk. Ik zei: "Als dat zo is, dan janken we eens samen en daarna gaan we er voor. Ik wil dat ge gelukkig wordt. Eender met wie, als ge maar gelukkig wordt."

PAUL : Hoe edelmoedig!

FIEN : Dat vond ons Sofie niet. Ze heeft me uitgescholden tot en met. "Hoe haar eigen moeder zoiets van haar kon denken." We hebben het er later nooit meer over gehad. Ze voelde zich geaffronteerd.

PAUL : Natuurlijk, als ge zoiets vraagt en er is niets van aan...

FIEN : Ik deed maar om goed te doen. En nu over uw zoon.

PAUL : Ja, wat vindt gij er van?

FIEN : Geen playboy, hij studeert computer en wat ik ook tof vind is, dat hij schreef, enfin dat gij schreef: liever wat langer wachten en dan op zoek naar de vrouw voor het leven.

PAUL : Juist, want tegenwoordig verwisselen ze van lief als van ...

FIEN : ...onderbroek.

PAUL : Ja... In onze tijd was het toch anders.

FIEN : Zeker weten.

PAUL : De lucht hing vol romantiek.

FIEN : We waren al blij met “polleke” vasthouden.

PAUL : En mekaar heel diep in de ogen zien.

FIEN : En dan een goede plakker...

PAUL : Uw lief dicht tegen uw gilet trekken.

FIEN : Ons gasten missen veel.

PAUL : Ze hebben nu computers.

FIEN : Ze kunnen chatten.

PAUL : Onze Bart zijn enige ondeugd.

FIEN : Chatten?

PAUL : Zijn computer in het algemeen. Onze Bart zit heel zijn vrije tijd te computeren.

Hij mist sociaal contact. Hij neemt zelfs geen tijd om een lief te zoeken. Ik heb dat ding al op het stort willen gooien maar hij heeft het nodig voor zijn studies.

FIEN : Als hij ons Sofie ziet, gooit hij zijn computer misschien zelf op het stort.

PAUL : Ik hoop het. Onze Bart heeft een kameraad, Joeri. Die heeft het nog veel erger vlaggen. Elke vijf botten staat hij bij ons met een of ander computer probleem.

Dan zitten ze uren boven aan de computer, tot...

FIEN : Ze er een vierkante kont van krijgen.

PAUL : Zoiets ja. Onze Bart doet dat graag, problemen oplossen. Hij zegt dat het de beste leerschool is.

FIEN : Ieder zijn ding.

PAUL : Joeri helpt onze Bart dan weer met talen. Ze studeren ook samen, ze vragen elkaar af. Het zijn twee strebers.

FIEN : Strebers?

PAUL : Awel ja, altijd het maximum willen halen.

FIEN : Ah, prespoepen? Het zijn prespoepen.

PAUL : Ja zeker? Enfin, ... ze pressen tegen elkaar op.

FIEN : Weeral een woord bijgeleerd... strebers. Ons Sofie leert alleen. Ik kan niet meer volgen. Allemaal veel te moeilijk voor mij.

PAUL : En ernstig dat die gast is. Soms gaan ze samen naar een “praatcafé.” Ge kent

dat wel, zo'n saaie bedoening waar er oeverloos gepalaverd wordt over "de zin van het leven." Ik ben er vijftig, maar heb de zin van het leven nog altijd niet gevonden. Ze zouden beter aan sport doen en nu en dan eens een stapje in de wereld zetten. Plezier maken, zelfs nu en dan eens de clown uithangen en vooral veel lachen. Het leven is al droevig genoeg.

FIEN : Ons Sofie kan er wat van, van lol scheppen en plezier maken. Mijn kaken doen soms zeer van het lachen, als ze haar kuren heeft.

PAUL : Een plezant meisje dus.

FIEN : Enorm plezant.

PAUL : Toch niet te plezant?

FIEN : Ze weet wanneer ze moet stoppen.

PAUL : En ze heeft nog geen vrijer?

FIEN : Nee.

PAUL : Raar toch, zo'n plezante meid en nog altijd alleen.

FIEN : Ze zijn allemaal al verpatst.

PAUL : Wablief?

FIEN : Verpatst, bezet.

PAUL : Wie zijn allemaal "verpatst"?

FIEN : De kameraden uit de toneelkring. Het zijn allemaal al koppeltjes. Ze wisselen al wel eens met mekaar maar daar doet ons Sofie niet aan mee. Ze is van trouwe deeg gemaakt, juist zoals ik. Ik heb haar dat trouwens met de papepel ingelepeld. "Niet vlinderen van de ene naar de andere, daar komen vodden van."

PAUL : Fien, ik mag toch Fien zeggen?

FIEN : Tuurlijk... Paul.

PAUL : Ik denk dat we recht in de roos gechat hebben. Wat denkt gij ervan?

FIEN : Ik denk het ook.

PAUL : Ik ben er zeker van.

FIEN : *(denkt aan de koffie)* Oh, de koffie... *(wil koffie halen maar keert terug)* Nog één klein vraagje.

PAUL : Ja?

FIEN : Ik vraag me af waarom gij nooit een foto van uwen Bart gestuurd hebt toen ik

er een vroeg?

PAUL : Geen foto's van mijn zoon op het internet.

FIEN : Hij is toch te doen?

PAUL : Wat bedoelt ge, "te doen"?

FIEN : 't Is toch een convenabel ventje? Ik weet wel... schoon zijn is niet het belangrijkste. Maar ons Sofie moet er ook nog op vallen, hé. En daarbij, ik denk maar al aan de kleinkindjes. Ik rijd toch liever met een voituur door het park met een schoon boeleke, dan met een boeleke dat op een gestroopt konijntje trekt.

PAUL : Ik denk dat ge te hard van stapel loopt, Fien. Maar ik kan u verzekeren dat mijn zoon op zijn moeder lijkt en zij was een heel schone en een bijzonder lieve vrouw.

FIEN : Was?

PAUL : Ze is gestorven, nog niet zo lang geleden.

FIEN : Oei... gij zijt ook alleen.

PAUL : We gaan het er nu niet over hebben.

FIEN : Zoals ge wilt.

PAUL : Wat denkt ge ervan, Fien? Gaan we ervoor?

FIEN : We kunnen niet meer terug. Ik ga een straffe jat koffie halen en dan kunnen we er eens over nadenken hoe we dat allemaal gaan aanpakken. *(af keuken)*

SOFIE : *(op voordeur)* Oh, hallo..., waar is ons ma?

PAUL : In de keuken, koffie halen.

SOFIE : En wie bent u, als ik vragen mag?

PAUL : Ik ben Paul Stalmans. *(geeft een hand)*

SOFIE : Sofie. Ik geloof niet dat wij elkaar kennen.

PAUL : Ik ken uw moeder ook maar net.

SOFIE : En waar hebben jullie elkaar leren kennen?

PAUL : Euh...

FIEN : *(op met koffie)* In de vrouwengilde.

SOFIE : De vrouwengilde?

FIEN : Bloemschikken!

PAUL : Ik ben bloemist.

FIEN : Juist... de bloemenleverancier!

SOFIE : Leuk beroep.

FIEN : Hoe komt het dat ge al thuis bent?

SOFIE : Leraar economie was er niet. Twee uur vroeger naar huis, een leuk meevallertje. Kan ik al aan mijn huiswerk beginnen en nog even mijn rol doornemen, vanavond repetitie. *(af naar slaapkamer)*

PAUL : Vlijtig kind, die dochter van...

SOFIE : *(steekt hoofd even terug binnen)* Rozen, ons make is zot van rozen. 't Moeten niet per se Baccarats zijn. Ze is heel rap content.

FIEN : Sofie!

SOFIE : *(tegen Fien)* En jij niet blozen hé, je bent de beste. *(af)*

FIEN : Franke doos.

PAUL : Heel ad rem.

FIEN : Ad rem?

PAUL : Ze moet niet naar haar woorden zoeken.

FIEN : Ons Sofie voelt zich overal direct thuis.

PAUL : Ze is hier wel thuis.

FIEN : Ik bedoel...

PAUL : Ach, ze is spontaan. Zo heb ik ze graag.

FIEN : De eerste indruk is dus...?

PAUL : Positief, we gaan er voor.

FIEN : Nu is het de kunst om uw zoon en ons Sofie samen te brengen, zodat ze elkaar kunnen leren kennen. Hoe gaan we dat fiksen?

PAUL : Wat hebben ze gemeen?

FIEN : Ons Sofie heeft ook een computer. Er staat er een op haar kamer.

PAUL : Nee, absoluut niet met computers beginnen. Dan verzeilt mijn zoon weer op zijn computerplaneet en heeft hij helemaal geen aandacht voor de schoon ogen van uw dochter.

FIEN : Ja, ze heeft schoon ogen hé? De ogen van mijn moeder. Euch, toneel... speelt hij of ziet hij graag toneel?

PAUL : Ik denk dat hij nog nooit een theaterzaal van binnen heeft gezien.

FIEN : Dan zal het niet gemakkelijk worden.

PAUL : We zullen heel creatief moeten zijn.

Scène 2

(Enkele dagen later. Paul en Fien op. Ze zitten aan de tafel en wachten op het dessert.)

FIEN : Ze hebben elkaar precies een heleboel te vertellen.

PAUL : 't Is te hopen.

FIEN : Bart kan nogal eten!

PAUL : 't Was lekker ook. De laatste tijd is het bij ons alleen maar improviseren. Nu Saskia er niet meer is, moeten we onze plan trekken. Veel pizza's en spaghetti en nu en dan een frietje steken, ge kent dat wel hé.

FIEN : Als het lukt met ons Sofie en...

SOFIE : *(op met crème fraîche)* Wat moet er lukken met ons Sofie en... en wat?

FIEN : Euch, awel, met ons Sofie en...en...

PAUL : ... en haar toneel.

SOFIE : Mijn toneel? Vanwaar die plotse bekommernis?

PAUL : 't Is toch uw hobby.

SOFIE : Wat een openbaring. Gewoonlijk is het: "Eerst uw school en dan toneel".

PAUL : Hoe dan ook, uw moeder is heel fier op uw toneelprestaties.

SOFIE : Ik denk dat ze al in hogere sferen verkeert. Drink er nog maar eentje. *(af keuken)*

FIEN : Amai, ik kreeg het eventjes warm.

PAUL : We moeten gewoon wat voorzichtiger zijn.

BART : *(op met melk en suikerpot)* Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinwinkel! Voorzichtig waarvoor?

PAUL : Voor euh, awel voor...

FIEN : Al Qaeda.

PAUL : Juist, Al Qaeda.

FIEN : Ge weet wel die gevaarlijke mannekens die overal bommen laten ontploffen.

BART : Pas maar op dat er geen bom in de suikerpot zit.

PAUL : Bart!

BART : 't Is toch waar, er zijn toch gezelligere dingen om over te praten als je ergens uitgenodigd wordt.

FIEN : Is het bij jullie gezelliger in de keuken?

BART : Dat zal je zien, als we met het dessert komen. (*af keuken*)

FIEN : (*fluistert*) Dat gaat de goede kant op daarbinnen.

PAUL : Waarom fluistert ge nu?

FIEN : Voor in geval er iemand binnenkomt.

(*Sofie op met thermos, gevolgd door Bart met bavarois*)

SOFIE : We zullen dan maar terug buitengaan. Komaan Bart terug naar de keuken. Er gebeuren hier dingen die we niet mogen horen of zien. (*beiden richting keuken*)

FIEN : Maar bijlange niet, jullie mogen alles horen en zien. Wat is me dat nu.

SOFIE : Roep maar als de kust veilig is.

FIEN : Sofie, zal het gaan ja?

SOFIE : Met ons wel hé Bart en met jullie?

FIEN : Franke doos. Stop maar met die flauwekul.

SOFIE : (*terug richting ouders gevolgd door Bart*) We mogen toch eens lachen hé?

BART : Vruchtenbavarois.

FIEN : Amai, ziet eens aan.

BART : Ik heb niets gedaan. Kokkerellen is niet mijn ding.

FIEN : Dat zijn de rampen niet jongen, als ge maar goed overeenkomt. Mijn man kon ook niet koken.

SOFIE : Zeg ma, wat heeft dat er nu mee te maken? Wij zijn geen koppel hé.

FIEN : Nee euh, natuurlijk niet.

SOFIE : Drink nog maar een wijntje. Wie crème fraîche wil, hij staat er.

(*ze eten*)

Hoe laat is het?

FIEN : Speelt dat een rol?

SOFIE : Ik weet niet. Wat gaat er nog gebeuren?

FIEN : Wij hebben nog grote plannen.

PAUL : Wij gaan vanavond nog een stapje in de wereld zetten.

FIEN : Ja, wij gaan nog een stapje in de wereld zetten.

SOFIE : Ah ja, en mogen de kindjes weten waar jullie naartoe gaan?

FIEN : Natuurlijk mogen jullie dat weten.

SOFIE : Wij luisteren.

FIEN : Wij ... wij gaan naar de ... grabbelclub.

SOFIE : De grabbelclub?

FIEN : Ja, Paul zegt dat ik daar nog veel kan leren.

SOFIE : Dat zal wel. Make, wat ben je van plan?

PAUL : Uw make is een zwanzer. We gaan naar de...

BART : ...scrabbleclub.

SOFIE : Oh, ik dacht al.

FIEN : Een soort schrijfcursus, hé Paul.

PAUL : Wel, euh... Ge zult daar wel zien hoe dat gaat.

SOFIE : Dat is de vergissing van je leven Paul. Ons make meenemen naar de scrabbleclub... Ik denk dat je affronten zult halen.

PAUL : Niet overdrijven Sofieke.

SOFIE : Neem je woordenboek maar mee, want ons ma durft nu en dan wel al eens een foutje schrijven en ze verzint woorden die nog moeten uitgevonden worden.

PAUL : Zo erg zal het wel niet zijn.

SOFIE : Ik garandeer je, samen met mijn moeder naar de "grabbelclub", "ene keer en nooit niet meer".

FIEN : Franke doos! (*tegen Paul*) Ze is weer heel spontaan, vindt ge niet?

PAUL : Laat ze maar lachen, Fien. Achtereen zult ge uw brieven niet meer moeten laten corrigeren door die spontane dochter van u. Dan kunt ge schrijven als Hugo Claus.

FIEN : Als wie?

PAUL : Hugo Claus, een schrijver.

FIEN : Och, ik ben niet gespecialiseerd in Duitse schrijvers. Ik hou me alleen bezig met de Vlaamse, zoals... euch... Godfried Bomans en zo.

SOFIE : Bomans is een Nederlandse auteur, make.

FIEN : Bemoeit u niet, we hebben het niet over auteurs, we hebben het over schrijvers.

SOFIE : Een auteur en een schrijver dat is hetzelfde!

FIEN : Oh, een mens kan niet alles weten hé?

SOFIE : En gaan jullie vanavond nog naar de scrabbleclub?

FIEN : Ja, subiet.

SOFIE : Na de afwas?

FIEN : Voor de afwas, nu.

SOFIE : En wie doet de afwas?

FIEN : Jullie. Gij en Bart.

BART : Wat?

PAUL : Luister jongen, ge kunt dat meisje niet alleen met al dat werk laten zitten.

BART : Maar...

FIEN : Awel, kent ge dat liedje niet van: (*zingt*) “Er is niks zo gezellig als samen de afwas doen?” Kent ge dat niet? Uit die film van Suske en Wiske? Ge zult zien dat het heel plezant kan worden. Vooral als ge in goed gezelschap zijt. Ik pak eventjes onze frak.

PAUL : (*staat op*) Het was heel lekker.

FIEN : (*op met jassen*) Voor herhaling vatbaar?

PAUL : Zeker weten.

SOFIE : Dan stel ik voor om een afwasmachine te kopen.

FIEN : Van peeschijven zeker!

BART : Of misschien kunnen jullie in 't vervolg samen gezellig de afwas doen.

PAUL : Uw manieren houden, Bart!

FIEN : Nog een fijne avond en (*zingt*) “Er is niks zo gezellig als samen de afwas doen.”

Komaan Paul, smeer uw beentjes maar in. Wij gaan naar... hoe heet dat clubje ook alweer?

(*Paul en Fien af*)

SOFIE : (*imiteert op belachelijke wijze*) “Komaan Paul, smeer uw beentjes maar in. Wij gaan naar... hoe heet dat clubje ook alweer?” Ze zullen lachen in dat clubje van je vader als hij met zo'n exemplaar als mijn moeder afkomt.